

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 102.201 van 20 december 2001
in de zaak A. 93.123/VII-21.892**

In zake : XXX,
 wonende te M.,
 B. 46

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 12 juli 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 4 augustus 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 26 mei 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op 30 juni 2000 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 19 juli 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 10 oktober 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij die persoonlijk verschijnt, van adjunct-adviseur N. DUMONT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag toepassing vraagt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 9 mei 1999 en verklaarde zich op 10 mei 1999 vluchteling.

1.2. Op 4 augustus 1999 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 25 mei 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing als volgt :

"Betrokkene werd verhoord op 1 maart 2000 en op 21 maart 2000 en op 28 april 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de XXX taal machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. De Ponthiere.

Betrokkene, een XXX staatsburger en van XXX origine, verklaarde dat hij zijn land verliet omwille van de problemen die hij zou gekend hebben als gevolg van de gemengde origine (XXX.) van zijn echtgenote. Sinds het uitbreken van het conflict tussen XXX en A. zou betrokkene echtgenote, S. M., problemen hebben met haar schoonbroer S. S. zou zeer nationalistisch en actief binnen het K.-comité zijn geweest. Telkens S. aanwezig was, zou hij betrokkene echtgenote hebben vernederd. Betrokkene vader zou evenwel steeds de gemoederen hebben kunnen bedaren. Betrokkene zou naast zijn broer S. en zijn ouders hebben gewoond. In mei 1998 zou men in XXX van start zijn gegaan met de inwisseling van de oude S. paspoorten naar nieuwe XXX. Uit vrees dat hierbij de origine van zijn echtgenote bekend zou raken, zou betrokkene samen met zijn vriend A. via een zekere R. en mits het betalen van smeergeld geprobeerd hebben om aan nieuwe paspoorten te geraken. Op 28 mei 1998 zou betrokkene (samen met A.) met hun S., huwelijksakte en 'huisboekje' naar R. zijn gegaan.

Toen ze haar bureau verlieten, zouden betrokkene en A. door de politie zijn aangevallen en zwaar mishandeld. Toen betrokkene en A., onder het bloed, weer thuis kwamen, zou S. betrokkene echtgenote ervan beschuldigd hebben door haar origine de hele familie in gevaar te brengen. Hij zou haar vervolgens op haar borst hebben geslagen waardoor ze met haar hoofd op een stuk ijzer zou zijn gevallen. Toen de ziekenwagen kwam, zou de dokteres bij betrokkene echtgenote een hartprobleem hebben vastgesteld waarvoor ze beter naar het hospitaal ging. Doch betrokkene echtgenote zou dit hebben geweigerd uit angst dat men haar origine zou te weten komen. Op 3 juni 1998 zou betrokkene zoontje M. door jongens van zijn sportschool zijn geslagen. Ze zouden ook zijn haren hebben afgeschoren. Opnieuw zou S. betrokkene echtgenote hiervan de schuld hebben gegeven. Hierop zou betrokkene echtgenote geprobeerd hebben zelfmoord te plegen door een overdosis medicijnen in te nemen. De dokteres (dezelfde van de vorige keer) die op dat moment bij betrokkene thuis was om M. te verzorgen, zou een zelfmoord hebben kunnen voorkomen. Zij zou ook beloofd hebben hen te helpen. De volgende dag zou de dokteres het adres hebben gegeven van iemand die hen zou kunnen helpen XXX te ontvluchten. Op 5 juni 1998 en op 10 juni 1998 zou betrokkene naar de gouverneur zijn gegaan. Doch die zou hem hebben bedreigd en geweigerd hebben hen te helpen. Op 10 juni 1998 zou er een gevecht zijn ontstaan tussen betrokkene en zijn broer S. Betrokkene vader, die trachtte de gemoederen te bedaren, zou een hartaanval hebben gekregen en naar het hospitaal zijn overgebracht. Twee dagen later, op 12 juni 1998 zou betrokkene vader zijn overleden. Tijdens de herdenkingsceremonie op 19 juni 1998 zou S., die dronken was, geprobeerd hebben om betrokkene echtgenote te wurgen. De aanwezige vrienden en familie zouden S. hebben gekalmeerd. Diezelfde nacht nog zouden betrokkene, zijn echtgenote en hun twee kinderen G. hebben verlaten en samen met A. naar S. (in de buurt van E.) zijn gegaan. Daar, bij de oom van A., zouden betrokkene en zijn gezin tot aan hun vertrek naar België zijn ondergedoken. Op 2 mei 1999 zou betrokkene, samen met zijn echtgenote en twee minderjarige kinderen (M. en Z.), vanuit S. met een bus naar België zijn gereisd. Op 9 mei zou hij in België zijn aangekomen, waar hij de volgende dag de status van vluchteling aanvroeg. Betrokkene was in het bezit van zijn militair boekje. Tijdens het laatste verhoor op het Commissariaat-generaal, overhandigde hij eveneens een kopie van de geboorteakten van zijn kinderen.

Vooreerst dient erop gewezen dat er een aantal elementen zijn die de geloofwaardigheid van betrokkene asielrelaas ernstig ondermijnen. Zo verklaarde betrokkene dat hij problemen vreesde doordat bij de omwisseling van de oude S. paspoorten naar nieuwe XXX paspoorten de A.-origine van zijn echtgenote zou bekend geraken. Hij verklaarde dat in het S. paspoort van zijn echtgeno(o)t(e) wel vermeld stond dat zij van XXX origine was, maar dat eveneens de A. naam van haar moeder erin was opgeven. Dit laatste blijkt evenwel niet te kloppen. De naam en origine van de ouders worden enkel vermeld op de geboorteakte, een document dat betrokkene niet zou hebben nodig gehad bij de omwisseling van de paspoorten. In de oude interne S.-paspoorten wordt de naam van de ouders van de houder van het paspoort niet vermeld. Vandaar dat er dan ook weinig geloof kan worden gehecht aan de problemen die betrokkene in het kader hiervan zou hebben ondervonden. Bovendien blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie (telefonisch antwoord van Mevr. Stone van BHHRG, dd.29 oktober 1999; antwoord van Mevr. Gomez van HRW, dd. 14 oktober 1999; e-mail van AI, dd. 5 oktober 1999; e-mail van de 'S. Human Rights Foundation', dd. 4 oktober 1999; e-mail van de heer C., EG-ambassadeur in XXX, dd. 29 september 1999; e-mail van MSF, dd.28 september 1999) dat gemengde, XXX-A. koppels in XXX niet langer vervolgd worden.

In het kader van deze informatie wordt bijgevolg de geloofwaardigheid van de ernstige feiten die te wijten zouden zijn aan de beweerde A. origine van betrokkene echtgenote, ondermijnd.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 4 augustus 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel opwerpt dat luidt als volgt:

"Schending van de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de Conventie van Genève, van art. 6 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, afwezigheid van redenen en op zijn minst een manifeste appreciatiefout en schending van het algemeen principe van de rechten van de verdediging;

Doordat de bestreden beslissing vooropstelt dat de asielaanvraag van de verzoekende partij bedrieglijk is,

Terwijl,

bij het ontvankelijkheidsonderzoek, overeenkomstig de geldende regels van het Belgisch administratief recht, de bewijslast inzake de ontvankelijkheid bij de bevoegde administratie ligt en dat bijgevolg het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatslozen moet bewijzen dat er een onontvankelijkheidsgrond bestaat: is die er niet, dan kan de aanvraag in dit stadium van de procedure niet worden verworpen (M. Bossuyt, "Uiteenzetting over de voorgestelde wijzigingen in de Vreemdelingenwet voor de Senaatscommissie voor de binnenlandse aangelegenheden", Parl. St. Senaat 1992-93, nr. 555/2, (54) 55, nr. 4) en uit geen enkel stuk van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een bedrieglijke aanvraag tot asiel zou hebben gedaan;

Dat zulks immers zou impliceren dat de verzoekende partij gebruik zou hebben gemaakt van bv valse identiteitspapieren of reisdocumenten of van valse of vervalste documenten in het algemeen, of een aanvraag zou hebben gedaan, die valse inlichtingen zou bevatten ofwel essentiële gegevens zou verzwijgen;

Dat zulks in casu op geen enkel ogenblik wordt beweerd, laat staan dat het zou bewezen voorkomen en overigens is het gebruik van valse documenten op zichzelf niet eens voldoende om te besluiten tot een bedrieglijke aanvraag (Parl.St. Kamer 1986-87, nr. 689/10, 7);

Dat zelfs al zou de verzoekende partij verklaard hebben dat op het S. paspoort van zijn vrouw de naam van haar moeder vermeld stond -quod certe non-, dat zulks dan nog onder geen enkel beding een sluitend bewijs is van een bedrieglijke aanvraag in de zin van art. 52, §1, 2° a van de Wet van 15 december 1980;

en doordat,

indien de beslissing op een andere onontvankelijkheidsgrond zou zijn gesteund, de beslissing onduidelijk is en bijgevolg niet of onvoldoende gemotiveerd,

nu niet kan uitgemaakt worden op welke grond, naast de manifest ongegronde aantijging van bedrog, tot onontvankelijkheid werd besloten;

Dat de beslissing weliswaar vermeldt dat "er een aantal elementen zijn die de geloofwaardigheid van betrokkenes relaas ernstig ondermijnen", doch dit op zichzelf -onafgezien dan nog van het feit dat de verzoekende partij thans bij haar verhaal stukken voegt waaruit blijkt dat de stelling van de Commissaris-generaal niet kan gevolgd worden of in elk geval ernstig betwist wordt- geen reden is om tot onontvankelijkheid te besluiten;

Dat een onontvankelijkheidsgrond slechts kan worden toegepast hetzij in geval van bedrog (quod non), hetzij in het geval de asielzoeker geen enkel element aanbrengt dat verband houdt met het Vluchtelingenverdrag of met andere criteria die asiel wettigen. Dit zou met name het geval zijn wanneer de verzoekende partij zou hebben toegegeven dat andere familiale, sociale of economische motieven hem of haar er hebben toe aangezet het land van herkomst te verlaten (Par. St. Kamer 199293, nr. 903/5, 45);

Dat in casu de verzoekende partij weliswaar gewag heeft gemaakt van familiale moeilijkheden, doch dat deze moeilijkheden duidelijk het gevolg waren van het feit dat de vrouw van de verzoekende partij een half-A. was, en een asielaanvraag uiteraard ook kan voortvloeien uit een conflict tussen verschillende groepen in de bevolking, op voorwaarde dat de asielzoeker persoonlijk getroffen is geworden en geen hulp kon bekomen bij de overheid, hetgeen in casu op een voldoende wijze werd aangetoond;

Dat het immers niet betwist wordt dat de vrouw van de verzoekende partij quasi gewurgd werd, dat burens hen bedreigden, dat hun kinderen werden aangevallen etc.

Dat de verzoekende partij uitdrukkelijk beroep heeft gedaan op de gouverneur van de provincie, die weigerde tussen te komen (wel integendeel) en dat ook de tussenkomsten bij de twee verantwoordelijken voor de mensenrechten in XXX, met name P. H. en V. K. (cfr ondervragingen van 28/4/2000, laatste pagina's) zonder gevolg waren gebleven, zodat de verzoekende partij, die in XXX een eigen bedrijf leidde en een relatief welstellend man was, zijn land ontvluchtte;

en doordat

de bestreden beslissing vooropstelt "Hij verklaarde dat in het S. paspoort van zijn echtgenote wel vermeld stond dat zij van XXX origine was, maar dat eveneens de A. naam, van haar moeder erin was opgegeven."

terwijl,

de verzoekende partij ten stelligste ontkent een dergelijke verklaring te hebben afgelegd,

dat de verzoekende partij, die reeds 30 jaar in het bezit was van een s. paspoort, maar al te goed weet dat zulks niet het geval is en alleen verklaard heeft dat bij het afgeven van het paspoort van zijn vrouw, dat werd afgeleverd in de vroegere S. A. en dat tweetalig was (R.-A.) er automatisch een onderzoek volgde, waarbij ontdekt werd via de archieven dat zijn vrouw van A. origine was;

dat de niet ondertekende verklaring die in het administratief dossier zit niet tegenstelbaar is aan de verzoekende partij, die op geen enkel ogenblik zijn goedkeuring verleend heeft aan de door de juriste ACH opgestelde tekst;

en doordat

de beslissing vooropstelt "Bovendien blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie (telefonisch antwoord van Mevr. Stone van BHHRG, dd. 29 oktober 1999; antwoord van Mevr. Gomez van HRW, dd. 14 oktober 1999; e-mail van AI, dd. 5 oktober 1999; e-mail van de heer C., EG-ambassadeur in XXX, dd. 29 september 1999; e-mail van MSF, dd. 28 september 1999) dat gemengde, XXX-A. koppels -in XXX niet langer vervolgd worden",

terwijl

uit de informatie die de verzoekende partij heeft verzameld (E-mail correspondentie met Aaron Rhodes van de International Helsinki Federation for Human Rights, E. Z. van het Human Rights Center in B., van D. P., een politiek waarnemer in E. en van A. A. eveneens uit XXX, "1999 Country Reports on Human Rights Practices XXX", meer bepaald de p. 14 en 20), wel degelijk blijkt dat de situatie in XXX voor XXX-A. koppels niet fundamenteel is veranderd en dat de zeldzame gemengde koppels die thans nog in XXX wonen, gedoemd worden tot een bestaan aan de rand van de maatschappij, in een positie van minderwaardigheid en onzekerheid.

dat de informatie van het Commissariaat-generaal overigens dateert van voor 27 oktober 1999, datum waarop een terroristische aanslag werd gepleegd op het Parlement, waarbij o.m. de eerste Minister werd vermoord door extremisten, voor wie die eerste minister nog niet extreem genoeg was;

dat de door de Commissaris-generaal voorgelegde elementen, overigens deels de neerslag zijn van telefonische gesprekken, die oncontroleerbaar zijn op de inhoud en uittreksels van stukken, die dus eveneens niet gecontroleerd kunnen worden in hun context;

dat in de meeste van die stukken wordt voorgehouden dat er de laatste twee jaar geen incidenten meer zouden gemeld zijn rond XXX-A. koppels;

dat zulks ook moeilijk het geval kan zijn nu uit o.m. het "1999 Country Report on Human Rights Practices - XXX", blijkt dat quasi al deze koppels, op enkele zeer zeldzame uitzonderingen na, XXX ontvlucht zijn en de anderen zich zo stil en verborgen mogelijk houden (cfr E-mail correspondentie met Mensenrechten-organisaties in A. en XXX);

en terwijl

punt 3 van het gemeenschappelijk standpunt van 4 maart 1996 door de Raad vastgesteld op grond van art K.3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie inzake de geharmoniseerde toepassing van de definitie van de term "vluchteling" in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, uitdrukkelijk bepaalt dat in geval van twijfel, zulks in het voordeel van de asielzoeker dient te worden geïnterpreteerd, tenzij gegronde redenen zich daartegen verzetten;

Dat er minstens twijfel bestaat over de vraag of een gemengd XXX-A. koppel l' zal worden toegelaten tot het grondgebied van XXX 2° daar een normaal leven zal kunnen leiden wars van minderwaardigheid en onzekerheid (Handbook, nr. 54).";

Overwegende dat artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) de commissaris-generaal toelaat een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren en de verblijfsweigering te bevestigen wanneer zij klaarblijkelijk steunt op motieven die totaal vreemd zijn aan het asiel, inzonderheid omdat ze bedrieglijk is; dat om een exact beeld van de situatie te krijgen waarin de vreemdeling zich bevindt ten tijde van zijn onderzoek van het dringend beroep, de commissaris-generaal de mogelijkheid heeft om alle objectieve gegevens na te gaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te nemen; dat in dit verband, het bedrieglijk karakter van een asielaanvraag onder meer kan worden aangetoond door vast te stellen dat de verklaringen van de betrokkene aangetast zijn door tegenstrijdigheden of niet overeenstemmen met geloofwaardige gegevens waarover de commissaris-generaal beschikt;

Overwegende dat, wat betreft de bewijslast, de verzoekende partij onterecht stelt dat deze niet bij haar ligt, maar bij de bevoegde administratie; dat in de ontvankelijkheidsfase de bewijslast in de eerste plaats bij de asielzoeker berust; dat de asielaanvraag moet gesteund zijn op een coherent en geloofwaardig verhaal, waaruit blijkt dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat in het land van herkomst;

Overwegende dat, met betrekking tot de materiële motiveringsplicht, de commissaris-generaal in de bestreden beslissing concludeert tot de bedrieglijkheid van de asielaanvraag omdat in de verklaringen van de verzoekende partij een aantal elementen te constateren zijn die de geloofwaardigheid van het asielrelaas ernstig ondermijnen; dat, meer in het bijzonder, de verzoekende partij verklaarde dat de omwisseling van het oude interne S. paspoort naar een XXX paspoort aan de basis ligt van haar problemen omdat bij deze omwisseling de A.-origine van haar echtgenote zou bekend raken, vermits in het S. paspoort de A. naam van de moeder van de echtgenote van de verzoekende partij werd vermeld; dat de commissaris-generaal echter vaststelt dat in oude interne S. paspoorten de naam van de ouders van de houder niet wordt vermeld; dat in de bestreden beslissing verder nog wordt

overwogen dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat gemengde, XXX - A. koppels in XXX niet langer worden vervolgd;

Overwegende dat de verzoekende partij ontkent te hebben verklaard dat in het oude interne S. paspoort de A. naam van de moeder van haar echtgenote werd vermeld; dat de verzoekende partij bovendien voorhoudt dat de nota's van het interview op het Commissariaat-generaal aan haar niet tegenstelbaar zijn vermits zij deze niet heeft goedgekeurd of ondertekend; dat uit het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal blijkt dat de verzoekende partij verklaarde dat de problemen te maken hadden met de A.-origine van de moeder van haar echtgenote en dat dit gegeven zou bekend raken bij de inwisseling van de paspoorten omdat in het paspoort de namen van de moeder en de vader vermeld staan (verhoorverslag Commissariaat-generaal, 28 april 2000, p. 2); dat de vaststellingen van de commissaris-generaal steun vinden in het administratief dossier;

Overwegende dat de verzoekende partij, zonder het verhoorverslag formeel van valsheid te betichten, voorhoudt dat de verklaringen, zoals zij werden opgenomen en weergegeven niet overeenstemmen met hetgeen zij gezegd heeft;

Overwegende dat het verhoorverslag, dat niet voor akkoord werd ondertekend door de verzoekende partij, bezwaarlijk als een authentieke akte of een proces-verbaal, in de werkelijke betekenis van het woord, kan worden beschouwd; dat het de verzoekende partij dus vrij staat te bewijzen dat wat de commissaris-generaal beweert dat zij verklaard heeft, niet of op een andere manier werd gezegd; dat het evenwel niet volstaat dat in het verzoekschrift eenvoudigweg wordt ontkend dat de weergegeven verklaringen zouden overeenstemmen met hetgeen gezegd werd; dat de afgevaardigde-ambtenaar van het commissariaat-generaal er geen persoonlijk belang bij heeft dat de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker onjuist zouden worden weergegeven; dat er, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden bestaat dat in het verhoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd wat de verzoekende partij werkelijk heeft verklaard; dat deze het tegenbewijs niet levert;

Overwegende dat in de bestreden beslissing ook wordt overwogen dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat gemengde, XXX - A. koppels in XXX niet langer worden vervolgd; dat de verzoekende partij deze vaststelling van de commissaris-generaal tracht te ontcrachten door zelf vergaarde informatie aan te brengen; dat met betrekking tot deze gegevens moet worden opgemerkt dat zij deels betrekking hebben op de situatie in A. en deels afkomstig zijn van personen wiens gezag niet duidelijk is; dat alleszins, de door de verzoekende partij aangebrachte informatie niet aannemelijk maakt dat de beslissing van de commissaris-generaal kennelijk onredelijk zou zijn of dat hij een manifeste appreciatiefout zou hebben begaan;

Overwegende dat aan het administratief dossier, enerzijds, een kopie met een voorbeeld van een intern S. paspoort en, anderzijds, een document met de schriftelijke neerslag van de ingewonnen informatie (bij mevr. Stone, mevr. Gomez, Amnesty International, Sakharov XXX Human Rights Foundation, de heer C. en MSF) werd toegevoegd; dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd bij het nemen van de bestreden beslissing dus verifieerbaar is;

Overwegende dat, inzake de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van de bestuurshandelingen, tegelijk de schending van de formele én de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is; dat een gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is; dat omgekeerd dan ook, wanneer men in staat is een schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren, dit betekent dat de verzoekende partij van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden; dat, nu blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de beslissing kent, het eerste middel, voorzover het gesteund is op de schending van de formele motiveringsplicht, niet dienstig kan worden ingeroepen;

Overwegende dat inzake de beweerdde schending van het Verdrag, daargelaten de vraag of aan deze rechtsbron een directe werking kan worden toegekend, de verzoekende partij niet preciseert welke bepalingen van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Conventie van Genève) zij geschonden acht; dat onder 'middel' in de zin van artikel 2 van het Besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden beslissing werd geschonden; dat bijgevolg het middel, voor zover het is gesteund op de schending van de Conventie van Genève, niet ontvankelijk is;

Overwegende dat, met betrekking tot de door de verzoekende partij ingeroepen schending van artikel 6 van het verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 (E.V.R.M.), dient te worden opgemerkt dat betwistingen in verband met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen en de erkenning van hun asielrecht buiten de toepassingsfeer van dit artikel vallen, omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben; dat artikel 6 van het E.V.R.M. betrekking heeft op burgerlijke rechten en strafrechtelijke zaken; dat het asielrecht een politiek recht is; dat het inroepen van artikel 6 van het E.V.R.M. in casu irrelevant is;

Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van de rechten van verdediging betreft, het volstaat te stellen dat dit op het administratiefrechtelijke vlak alleen in tuchtzaken bestaat; dat derhalve de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet;

Overwegende dat het gemeenschappelijk standpunt van 4 maart 1996 door de Raad vastgesteld op grond van artikel K.3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie inzake de geharmoniseerde toepassing van de definitie van de term “vluchteling” in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, enkel richtsnoeren bevat; dat het niet naleven van dergelijke richtsnoeren de wettigheid van de bestreden beslissing niet in het gedrang kan brengen; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat luidt als volgt:

"gesteund op de machtsoverschrijding van de beslissing doordat de administratieve beslissingen er ten onrechte van uitgaan dat verzoeker en zeker zijn echtgenote, de XXX nationaliteit zouden bezitten, terwijl dit hic et nunc geenszins vaststaat, nu precies een XXX paspoort werd geweigerd aan de echtgenote van de verzoekende partij en zijn eigen (s.)paspoort hem werd afgenomen;

terwijl een beslissing die steunt op een dwaling, in casu de nationaliteit van verzoeker en/of zijn echtgenote, aangetast is door machtsoverschrijding (R.v.St., Claes, nr. 3449, van 4 juni 1954, Moeykens, nr. 6092, van 21 februari 1958) , zekerlijk nu een betwisting nopens de nationaliteit de openbare orde raakt (Ber. Brussel, 27 april 1995, Revue du droit des étrangers, 1995, p. 308).

dat verzoeker een afschrift neerlegt van de vordering die door zijn echtgenote werd ingesteld ten einde het statuut van staatsloze te bekomen

Dat verzoeker voor elk mondeling verhoor de XXX taal kiest;

Dat de verzoekende partij om het voordeel van de kosteloze rechtspleging verzoekt;

Dat verzoeker ten bewijze van de gestelde feiten de genummerde en gebundelde stukken overlegt, waarvan hieronder de inventaris wordt opgegeven;"

Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij van bij de aanvang van haar asielpcedure in België verklaard heeft de XXX nationaliteit te bezitten (zie vluchtelingenverklaring dd. 10 mei 1999, verklaring in toepassing van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet dd. 10 mei 1999, verhoor Dienst Vreemdelingenzaken dd. 29 juni 1999, vragenlijst “aanvraag tot erkenning als vluchteling” dd. 23 augustus 1999 en verhoor Commissariaat-generaal dd. 1 maart 2000); dat, gelet op de feitelijke gegevens van het dossier, aan de commissaris-generaal geen machtsoverschrijding of dwaling kan worden verweten; dat het tweede middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen geground middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zevenduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op twintig december tweeduizend en één, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

E. BREWAEYS.